

Válás és újraraházasodás a Biblia szemszögéből

Ebben az írásunkban a Biblia válás és újraraházasodás kérdésére vonatkozó kijelentéseivel szeretnénk foglalkozni. Az Újszövetség világosan elutasítja a válást. Ennek nem mond ellent Jézus Máté evangéliumában leírt kijelentése sem, amit általában „paráznaság esetét kivéve” fordítással adnak vissza. Még ha az ószövetségi törvény meg is engedte a válást az emberek gyarlósága miatt, az soha nem volt Isten akarata. Azt, hogy mi Isten akarata, Jézus világosan kinyilatkoztatta. Megváltása által átformálja szívünket, és képessé tesz arra, hogy Isten akarata szerint megőrizzük a hűséget akkor is, ha bizonyos okokból szükségessé válik a hitetlen házastárstól való elkülönülés. Írásunk végén napjainkban gyakori élethelyzetek megoldásához szeretnénk néhány gondolattal segítséget nyújtani.

Tartalom

- 1 A válás a megoldás?
- 2 Egyértelmű bibliai igék a válás és újraraházasodás témájához
- 3 Paráznaság kivételével?
 - 3.1 Máté 5:32
 - 3.2 Máté 19:9
 - 3.3 Magyarázat a két igeszakaszhoz
- 4 Miért engedte meg a válást az Ószövetség, és miért nem engedi meg Jézus?
- 5 Hogyan ítélandók meg a „régiben” (a kereszttel válás előtt) kötött házasságok?
- 6 Néhány gondolat napjaink helyzetéről
- 7 Összefoglalás és buzdítás

📌 1 A válás a megoldás?

Szeretni valakit azt jelenti, hogy a legjobbat keressük számára akkor is, ha az nehézségekkel jár. A házasság is gyakran kerülnek olyan helyzetbe, amelyben meg kell tagadniuk magukat. Éppen akkor, amikor problémák merülnek fel, válik könnyen kísérhetővé az ember, hogy az egyszerűbb utat válassza és elváljon házastársától, illetve újra megházasodjon, miután a házastársa elhagyta. A házasság azonban olyan döntés, amelyet nem lehet érvényteleníteni még akkor sem, ha azt valaki nem a lelkiismeretére hallgatva hozta meg.

Ezért szeretnénk mindenkit, aki házasságkötésen vagy váláson gondolkodik, arra buzdítani, hogy félelem nélkül bízva rá magát Jézus szavaira. Ő nemcsak megmutatja nekünk az utat, hanem segít is abban, hogy az úton járjunk akkor is, ha az elképzelhetetlennek tűnik. Az alábbiakban bibliai igéket idézünk a válás és újraraházasodás témájához. Ezek mutatják, hogy Jézus feltétel nélküli, a másik fél haláláig tartó hűséget vár el egyetlen házastárs iránt. A bibliai igék után pontosabb magyarázatok következnek.

📌 2 Egyértelmű bibliai igék a válás és újraraházasodás témájához

Néhány újszövetségi igehely mutatja, Isten akarata az, hogy mindenkinek csak egy házastársa legyen, vagyis, hogy a férj és a feleség hűek maradjanak egymáshoz, amíg a másik házastárs életben van:

Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörő, és aki férjétől elbocsátott

asszonyt vesz el, szintén házasságtörő. *(Lukács 16:18)*

Farizeusok is mentek hozzá, és megkérdezték tőle, hogy szabad-e a férfinak elbocsátania a feleségét: ezzel kísértették Jézust. Ő azonban visszakérdezett: „Mit parancsolt nektek Mózes?” Azok ezt mondták: „Mózes megengedte a válólevél írását és az elbocsátást.” Jézus erre így szólt hozzájuk: „Szívetek keménysége miatt írta nektek Mózes ezt a parancsolatot, mert a teremtés kezdete óta az embert férfivá és nővé teremtette az Isten. Ezért elhagyja az ember apját és anyját, és lesznek ketten egy testté, úgyhogy ők többé már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember el ne válassa.” Otthon ismét megkérdezték őt erről a tanítványai. Ő ezt mondta nekik: „Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el feleségül, házasságtörést követ el ellene; és ha az asszony bocsátja el férjét, és máshoz megy férjhez, szintén házasságtörést követ el.” *(Márk 10:2-12)*

A házasoknak pedig nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy az asszony ne váljon el a férjétől. Ha azonban elválik, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével. A férfi se bocsássa el a feleségét. *(1 Korinthus levél 7:10-11)*

Például a férjes asszony is, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény szerint; de ha meghal a férfi, akkor fel van mentve a törvény hatálya alól, amely a férjéhez kötötte. Amíg tehát él a férje, házasságtörőnek számít, ha más férfié lesz, de ha meghalt a férje, megszabadul a törvényes kötöttségtől, és már nem házasságtörő, ha más férfié lesz. *(Róma levél 7:2-3)*

Isten már az Ószövetségben is világosan elutasítja a válást:

Továbbá ezt teszitek: könnyel öntözitek az ÚR oltárát, sírtok és sóhajtoztok, mert nem tekint már az áldozatra, és nem fogadja kegyelmesen tőletek. Ezt kérdezitek: Miért nem? – Azért, mert az ÚR a tanúja annak, hogy hűtlen lettél ifjúkorodban elvett feleségedhez, pedig ő a társad, feleséged, akivel szövetség köt össze. Egy ember se tesz ilyent, akiben maradt még lélek. De mire is törekszik az ember? Arra, hogy utódot kapjon Istentől. Vigyázzatok azért magatokra, és ne legyetek hűtlenek ifjúkorotokban elvett feleségetekhez! Gyűlölöm azt, aki elválik feleségétől – mondja az ÚR, Izráel Istene -, mert erőszak tapad ruhájára – mondja a Seregek URa. Vigyázzatok magatokra, ne legyetek hűtlenek! *(Malakiás 2:13-16)*

⚓ 3 Paráznság kivételével?

Máté evangéliumában van két igehely (Máté 5:31-32; 19:1-12), amelyekből úgy tűnhet, hogy a szexuális bűnök (paráznság) kivételt képeznek. Miért nem találjuk meg ezt az annyira fontos kivételt sem a többi evangéliumban, sem az újszövetségi levelekben? A Máté evangéliuma zsidó olvasók számára íródott. Az alábbiakban arra szeretnénk rámutatni, hogy a zsidók ezeket a szavakat másképp értették, mint a legtöbb mai ember. A mai általános értelmezés sajnos a bibliafordítókat is befolyásolta, ezért fordítási problémákkal is foglalkoznunk kell. Ezt azonban megpróbáljuk a lehető legrövidebbre fogni.

⚓ 3.1 Máté 5:32

A Magyar Bibliatársulat Újfordítású Bibliája a Máté 5:31-32-t így adja vissza:

Megmondattott ez is: Aki elbocsátja feleségét, adjon neki válólevelet. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, paráznaság esetét kivéve, az házasságtörővé teszi őt, és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el.

A görög *parektos* szó, amit itt a „kivéve” szóval fordítottak, szó szerint ezt jelenti: valami kívül esik, valami nincs megemlítve, vagy ki van zárva. Egy példa arra, amikor a *parektos* szó nem kivétel értelemben szerepel, a 2 Kor 11:26–28:

Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, fáradozásban és veszélyben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Ezekon kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja.

A naponkénti zaklattatás és az összes gyülekezet gondja a megelőző felsorolást kiegészíti, abba beletartozik. Így is lehetne fordítani: meg sem említve a naponkénti zaklattatást és az összes gyülekezet gondját. Ennek fényében a szóban forgó verseket a Máté 5-ből így adhatnánk szöveghűen vissza:

Megmondattott ez is: Aki elbocsátja feleségét, adjon neki válólevelet. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – a paráznaság indokát meg sem említve –, az azt okozza, hogy az asszonyra nézve házasságtörés történik [1], és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el. [2]

Jézus tanítása szerint tehát a paráznaság sem lehet újravezetésre feljogosító válóok.

A paráznaság általánosan elfogadott válóok volt.

Jézus a Máté 5 összefüggésében a zsidó törvényre és a zsidó hagyományokra hivatkozik. A 31–32. versekben az 5 Mózés 24:1-re utal:

Ha valaki feleségül vesz egy lányt, és férje lesz annak, de később nem találja kedvére valónak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet, adja azt az asszony kezébe, és úgy küldje el a házából.

A „valami ellenszenves” kifejezést a korabeli rabbinikus iskolák szexuális bűnökre vonatkoztatták. Sok zsidó számára ez volt az egyetlen megengedett válóok. [3]

Jézus valami újat hozott.

Jézus ezt mondja: „Megmondattott: ...Én pedig azt mondom:...” Nyilvánvaló, hogy Jézus valami újat tanít itt – olyasvalamit, amit a zsidók még sosem hallottak. A hegyi beszéd összefüggésében (Máté 5–7) Jézus mélyebb értelmezést ad Isten tisztaságra és szeretetre vonatkozó parancsolatainak. A Máté 5:21–48-ban az ószövetségi parancsolatokkal saját „Én pedig azt mondom...” magyarázatát állítja szembe, amellyel Isten eredeti, világos akaratára mutatott rá az adott pontokban. Példa erre a Máté 5:21–22: „Hallottátok, hogy megmondattott a régieknek: Ne ölj! Mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette...” Ha Jézus a Máté 5:32-ben csak arra gondolt volna, hogy egyetlen az általánosan elfogadott válási okkal, akkor kijelentései nem

illenének ebbe az összefüggésbe. Ebben az esetben nem hozott volna semmi újat. (A Jézus által hozott „új” azonban Isten „rég”, örök akarata.)

Jézus egyértelműen azt tanította, hogy a zsidók által általánosan elfogadott válások nem érvényes. „A paráznaság mint indok ki van zárva” szavakkal Jézus elutasítja a válás paráznasággal való megokolását.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy valaki minden esetben köteles házastársával együtt maradni, még akkor is, ha az nagyon rosszul viselkedik. Ilyen esetben szükségessé válhat a különélés, ami bizonyos körülmények között a válás jogi formáját is jelentheti. A házasság köteléke és ezzel együtt a házassági hűség kötelezettsége viszont ekkor is megmarad, tehát új házasságkötés nem lehetséges. Az olyan válást, amelyben a házasság köteléke felbomlik, és a felek szabadon újra házasodhatnak, Jézus elutasította.

✚ 3.2 Máté 19:9

A Máté 19:9 esetében hasonló a helyzet a Máté 5-höz. A magyar bibliakiadások többnyire egységesen – de nem szövegűen – így fordítanak:

Ekkor farizeusok mentek oda hozzá, hogy kísértsék, és megkérdezték tőle: „Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania a feleségét?” Ő így válaszolt: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket?” Majd így folytatta: „Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.” Erre azt mondták neki: „Akkor miért rendelte el Mózes, hogy aki elbocsátja a feleségét, adjon válólevelet neki?” Jézus így válaszolt nekik: „Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy elbocsássátok feleségeket, de ez kezdettől fogva nem így volt. Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – a paráznaság esetét kivéve –, és mást vesz feleségül, az házasságtörő.” Erre így szóltak hozzá tanítványai: „Ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.” (Máté 19:3-10)

A görög eredeti szerint módosítva a 9. vers így hangzik:

Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – nem paráznaság miatt –, és mást vesz feleségül, az házasságtörő.

A görögben a „nem” szót két különböző szóval lehet kifejezni. A *μη/me* szó, ami a „nem paráznaság miatt” kifejezésben szerepel, tiltásokkal kapcsolatban fordul elő. Az Újszövetségben találunk néhány példát arra, hogy a szövegben a *me/„nem”* magyarázó ige nélkül áll, és a szövegösszefüggésből kell kikövetkeztetni, hogy mit nem szabad tenni. [4] Jézus tehát itt azt fejezi ki, hogy szexuális bűnök esetén egy bizonyos viszonyulás nem helyénvaló. A szövegösszefüggés mutatja meg, hogy ez a nem helyénvaló viszonyulás a válás. A vers értelme tehát: „még paráznaság esetén sem” lehet a feleséget elbocsátani és mást elvenni.

A Márk 10:12 azt mutatja, hogy ez az ellenkező esetre is igaz, vagyis, amikor a feleség hagyja el a férjét. A Márk 10:1-12 a Máté 19:1-12-vel párhuzamos, és ugyanarról a helyzetről szól. A farizeusok kérdésére, hogy szabad-e az embernek elbocsátania feleségét bármilyen okból[5], Jézus a teremtés rendjére utal, vagyis, hogy a férj és a feleség egy test, és amit Isten egybeszerkesztett, azt ember el ne válassa. A válólevelet csak a szívük keménysége miatt engedte meg Mózes. Isten eredeti akarata más volt. Jézus itt korrigálja a törvényt. A házassági kötelék felbonthatatlansága a teremtés rendjére vezethető vissza.

A tanítványok reakciója a Máté 19:10-ben[6] is mutatja, hogy Jézus tanítása ebben a pontban teljesen új volt számukra. A zsidó törvény megengedte a válást és az újránházasodást, például, ha az asszony szexuális téren vétkezett (Sammai rabbi szerint). A tanítványok megértették Jézus szavaiból, hogy Isten előtt nem lehetséges a házasság felbontása, még akkor sem, ha az asszony szexuális bűnt követett el. Emiatt merült fel a tanítványokban, hogy akkor nem tanácsos megházasodni. Tehát ez a reakció is azt mutatja, hogy Jézus valami teljesen újat hozott. Ha Jézus azt tanította volna, hogy a férj a házasságtörés miatti válás után újra házasodhat, akkor ugyanazt tanította volna, mint sok más zsidó, és nem váltott volna ki ilyen csodálkozást a tanítványaiból.

⚓ 3.3 Magyarázat a két igeszakaszhoz

Mind a Máté 5:32-ben, mind a Máté 19:9-ben látható, hogy a háttérben a válólevél mózesi törvénye áll (5 Mózés 24:1). Jézus mindkét helyen azt fejezi ki, hogy a válás paráznasággal való megindokolása nem Isten akarata. Mivel az 5 Mózés 24:1 értelmezése főleg a zsidóságból megtért keresztények számára volt fontos, nem meglepő, hogy ezt a két verset – amelyekben Jézus megmagyarázza, hogy még a paráznaság sem adhat alapot a válásra (az újránházasodás lehetőségével) – csak Máténál találjuk meg[7]. Márk és Lukács nem akarták a nagyrészt pogányságból származó olvasóik figyelmét az 5 Mózés 24:1-ben említett válási ok értelmezésének a kérdésére irányítani, ezért kihagyták Jézusnak ezeket a zsidók számára jelentőséggel bíró szavait.

A Máté 5:32 és 19:9 tehát egységben van az Újszövetség összes többi igéjével, és nem egy lehetséges válóokról beszél, hanem épp ellenkezőleg arról, hogy a zsidók által elfogadott válóokok nem érvényesek.

⚓ 4 Miért engedte meg a válást az Ószövetség, és miért nem engedi meg Jézus?

A válás sohasem volt Isten akarata. Mózes a nép engedetlensége miatt engedte meg a válást, mivel a zsidók teokratikus államában az volt a szomorú valóság, hogy mindig csak igen kevesen akartak igazán Isten akarata szerint élni; a többség engedetlen volt. Azért engedte meg Isten a válást az Ószövetségben, mert különben az embereknek nagyon sokat kellett volna szenvedniük mások bűnei miatt. Egy elbocsátott asszony társadalmi helyzete miatt szinte rá volt kényszerítve, hogy újra megházasodjon, különben nem tudta volna fenntartani magát anyagilag, és idős korában sem számíthatott volna gyermekek támogatására. Ezért parancsolta Mózes, hogy az a férfi, aki feleségét elbocsátja, adjon neki válólevelet. Ez a válólevél fontos védelem volt az asszony számára. Ez jelentette ugyanis a bizonyítékot, hogy az asszony nem parázna, és nem volt házasságon kívüli kapcsolata (amiért halálbüntetés járt), hanem elbocsátották, és törvényesen újra házasodhat.

Ami Izrael népében sohasem volt lehetséges, tudniillik hogy **mindannyian** engedelmisségben, szeretetben és mély egységben éljenek, azt Jézus lehetővé tette az egyházban, ahol nincsenek hitetlenek[8], hanem mindenki egyen-egyenként döntést hozott, hogy Jézust kompromisszumok nélkül követni fogja. Így mindenkinek van ereje a Szent Szellem által arra, hogy szentségben, odaadásban, szeretetben és engedelmisségben éljen. Csak ha valaki valóban érti Jézus testvérszeretetre vonatkozó parancsát és

aszerint akar élni, fogja megérteni Jézus gondolatát, hogy **Isten előtt nincsen válás**, és hogy ez keresztények számára meg is valósítható. Isten előtt a házasság az egyik házastárs haláláig érvényes. Abban az esetben, ha az egyik fél nem hívő, és nem akar együtt élni keresztény házastársával, Pál megengedi a kapcsolat megszakítását. Ilyenkor azonban Isten előtt nem válásról van szó, ami feljogosítana az újránházasságra. Isten előtt a két fél továbbra is házas marad, viszont külön élhetnek. A házasság Isten előtt kötött szövetség, amelyhez hűség kötelez akkor is, ha a házastárs megtöri azt. Ha egy keresztény hitetlen házastársa – mindegy, hogy milyen okból – megszakítja a kapcsolatot vele, és a keresztény fél újra megházasodna, azzal nemcsak maga válna házasságtörővé, hanem „új” társát is belevinné a parázsnaság és házasságtörés bűnébe. Mivel a keresztények a testvéri szeretet jegyében vagyonszövetségben élnek (Apostolok Cselekedetei 2:44–47, 4:32–37), a férje által elhagyott keresztény asszony szociális ellátása sem jelent problémát. Magányossá sem fog válni, hiszen Isten a gyülekezetben megélt testvérszereteten és egységen keresztül minden keresztényt naponként mély örömmel tölt be.

5 Hogyan ítélandók meg a „régiben” (a kereszténnyé válás előtt) kötött házasságok?

Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.
(2 Korinthus levél 5:17)

Pálnak ez a nagyon fontos gondolata mutatja, hogy milyen alapvető változást jelent a kereszténnyé válás. Azt azonban nem fejezi ki, hogy a kereszténnyé válás előtti kötelezettségeink mind érvényüket veszítik.

Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem. (Máté 5:37)

Különösen igaz ez a házassági fogadalomra. Jézus – ahogyan azt a 3.2 fejezetben kifejtettük – a házasság felbonthatatlanságát a teremtés rendjével indokolta meg. Az a gondolat, hogy a kereszténnyé válás előtt kötött házasságok nem érvényesek és így felbonthatók, hiszen a kereszténnyé válással új élet vette kezdetét, tévtanítás, és Jézus szavainak a semmibe vétele.

Az 1 Korinthus levél 7:12–15-ben Pál olyan házasságokról beszél, amelyek a megtérés előtt kötöttek.

A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsássa el. És ha egy asszonynak hitetlen férje van, és ez kész vele élni, ne hagyja el a férjét. Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek. Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, váljék el, nincs szolgálat alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívtok el minket az Isten, hogy békességben éljünk.

Pál azt az elvet képviseli, hogy amíg a hitetlen fél elfogadja keresztény házastársa új életét, addig ne szakítsák meg a kapcsolatot. Ha mégis szakításra kerül sor (15. vers), Pálnak nem szükséges megismételnie azt, amit a 11. versben [9] egyszer már leírt, tudniillik hogy a keresztény fél maradjon egyedül vagy béküljön ki a házastársával.

⚓ 6 Néhány gondolat napjaink helyzetéről

Napjainkban sajnos ritkaságszámba megy az Isten által eredetileg eltervezett házasság „normális esete”,

amelyben egy férfi és egy nő kölcsönös hűségben halálukig megosztják egymással életüket úgy, ahogyan azt a házasságkötéskor megfogadták. Egyre megszokottabbá válik a „patchwork-család” [10]. Ez aztán kihat a különböző „egyházak” és vallásos csoportok tanítására és gyakorlatára is.

Annak megértéséhez, hogy miért nem elfogadható az újránházasodásra feljogosító válás, jó szem előtt tartani a házasság pozitív értékét Isten teremtő tervében. Erről bővebben a [Házasság és házasságnélküliség](#) című témánkban lehet olvasni. Az is fontos, hogy mindig konkrétan gondoljuk át, hogyan lehet egy alapvető bibliai tanítást gyakorlatba ültetni abban az adott helyzetben, amelyben éppen vagyunk.

Jézus ebben a kérdésben újra rávilágított az igazságra, úgyhogy még tanítványai is, akik ismerték az ószövetségi válás és újránházasodás gyakorlatát, megdöbbenek ezen.

Bizonyára mind a zsidóságból, mind a pogányságból származó első keresztények között voltak olyanok, akik kereszténnyé válásukkor már második házasságukban éltek. A Szentírásból nem az látszik, hogy ezeknek az embereknek fel kellett bontaniuk második házasságukat – hiszen nem abban a tudatban kötötték meg azt, hogy Isten előtt valami teljességgel tiltott dolgot cselekszenek -, még akkor sem, ha legalábbis a zsidóságból származó hívők számára világosnak kellett lennie, hogy Isten nem látja jónak a válást.

Amikor Pál azt írja Timóteusnak, hogy csak egyfeleségű férfi lehet vén a gyülekezetben (1 Timóteus levél 3:2), akkor ez számunkra azt mutatja, hogy aki (megtérése előtt) újránházasodott, az nem lehetett vén, de a gyülekezet teljes mértékben elfogadta őt. Mi azonban ezt a gyakorlatot (tudniillik hogy azok, akik korábban újránházasodtak, a gyülekezetben folytathatják második házasságukat) csak feltételesen vehetjük át, mivel ma az Újszövetség, és így Jézus világos álláspontja is ismert ebben a kérdésben. Ezáltal a második házasságkötés helytelen volta sok ember számára sokkal tudatosabb, mint az első keresztények idejében. (Sokan ismerik a katolikus „egyháznak” a válás és újránházasodás kérdését illetően – legalábbis elméletileg – viszonylag világos álláspontját is.) Biztosan sok múlik azon, hogy milyen tudatban kötötte meg valaki a második házasságot. Ha valaki úgy kötötte meg, hogy tudta, az Isten akaratával ellenkezik, akkor az nem tekinthető Isten akaratára szerinti házasságnak. A probléma gyakran sokkal mélyebben van, tudniillik hogy a felek már az első házasságkötéskor is figyelmen kívül hagyták a szellemi szempontokat, elsősorban is azt, hogy a jövőbeli házastárs hogyan viszonyul Istenhez.

Mindig fontos azonban a konkrét esetet alaposan megvizsgálni, és így őszintén Isten akaratát keresni. Abban az esetben is, ha ennek a vizsgálatnak az eredménye az, hogy a második házasság nem folytatható, különböző egyéb szempontokat is figyelembe kell venni. Először is, ha mindkét fél keresztény, akkor bizonyára nem fog sor kerülni teljes szakításra. Gyakran sok közös feladat is van; mindenképp a gyermekek nevelése. A gyermekeknek biztosan nem segít, ha azt látják, hogy szüleik külön élnek. A nemi érintkezésnek azonban ez esetben (tudniillik ha arra a következtetésre jutnak, hogy a második házasság nem folytatható) nincs többé helye ebben a kapcsolatban.

✠ 7 Összefoglalás és buzdítás

Jézus hangsúlyozza, hogy Isten akaratára az egyszeri házasság (ez látható abból az érvelésből is, hogy a házások egy testté lesznek), és hogy a férfi ne bocsássa el feleségét. Ha a férfi valamilyen okból elbocsátja feleségét, vagy az asszony elvált a férjétől, akkor egyikük sem létesíthet új kapcsolatot addig, amíg az elvált partner él, hiszen ameddig mindketten élnek, az első szövetség érvényben van. Jézus egyik igehelyen sem tesz különbséget aközött, hogy valakit úgy bocsátottak el, hogy vétkes volt, vagy úgy, hogy ártatlan.

Mivel Jézus Márk és Lukács evangéliumában nem enged meg semmilyen kivételt, a Máté evangéliumban sem gondolhatott ilyesmire. A tanítványok reakciója is mutatja, hogy válás kérdésében nincs kivétel. Újránházasodás nem lehetséges mindaddig, amíg a házastárs él.

Pál az 1 Korinthus 7-ben még részletesebben tárgyal egyes eseteket:

Ha valaki már kereszténnyé válása előtt elvált, akkor maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki házastársával. Ha a hitetlen fél el akar válni keresztény társától, a keresztény engedje meg neki – „nincs (rab)szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk.”

Az, hogy a hívő férj vagy a hívő feleség nincs „rabszolgaság” alá vetve ilyen esetekben, azt jelenti, hogy nincsenek arra ítélve, hogy békétlenségben és problémákkal terhelve egy hitetlennel együtt éljenek. Elválhatnak és külön élhetnek – újraházasodás nélkül.

Ami sokak számára elképzelhetetlen, az nem elviselhetetlen teher. Egy kereszténynek Jézus Krisztus által új kapcsolata van Istennel. Ezáltal sokkal erősebben szembesülünk azokkal az elvárásokkal, amiket Isten szentsége támaszt velünk szemben. Ez az elvárás nagyobb, mint az, ami az ószövetségi hívekre volt érvényes. Ezáltal tudatosabbá válik számunkra saját gyengeségünk és bűnösségünk is, és Isten megtanít arra, hogy a Vele való mély kapcsolatból merítsünk erőt olyan dolgokhoz, amelyek erőnket meghaladják. Vele és általa a „lehetetlen” lehetségessé válik. Isten a testvéri közösség által is segít: Minden kereszténynek szüksége van azoknak a közösségére, akik hallgatják és cselekszik Isten igéjét. Ők a mi testvéreink Krisztusban – szellemi családuknak, amely örökre megmarad. Így egy keresztény házastárs nélkül sincs soha egyedül.

Kapcsolódó írások

[Házasság és házasságnélküliség](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

[E-mail elküldése](#)

Végjegyzet

1. Ez a fordítás szemben a Vulgata óta általános fordítással („annak teszi ki, hogy házasságtörést kövessenek el vele”) rámutat arra, hogy a házasságtörés vétkét a feleségét elbocsátó férj követi el. Itt még nem a legsúlyosabb értelemben vett házasságtörésről van szó (nemi kapcsolat egy másik asszonnyal), mégis már az asszony elbocsátása is házasságtörésnek számít.
2. A javasolt fordítás részletes magyarázata a következő német nyelvű tanulmányban található meg: Karl Staab, Die Unauf löslichkeit der Ehe und die sog. „Ehebruchsklauseln” bei Mt 5,32 und 19,9: Festschrift für E. Eichmann, Paderborn 1940, 435–452.
3. Volt ezen kívül egy másik értelmezés is (Hillel rabbi iskolájában), amely szerint a válás akár teljesen

jelentéktelen okokból is megengedhető volt.

4. A Máté 26:5-ben a zsidó vezetők ezt mondták: „Ne az ünnepen, hogy zavargás ne támadjon a nép között.” Ebben a mondatban hiányzik az ige. A szövegösszefüggésből derül ki, hogy Jézus elfogásáról van szó: a vezetők nem akarták Jézust az ünnepen elfogni (hanem már előtte). A teljes mondat így hangozna: „Ne az ünnepen fogjuk el, hogy zavargás ne támadjon a nép között.”
5. A Máté 5:32-höz hasonlóan itt is az 5 Mózes 24:1 értelmezéséről van szó.
6. Erre így szóltak hozzá tanítványai: „Ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.”
7. Máté evangéliuma már a legkorábbi források (Papiász, Iréneusz, Órigenész) szerint is a zsidóságból származó olvasók számára íródott. Az evangélium szövegének tartalmi elemei (számos ószövetségi utalás) is ezt támasztják alá.
8. Erről bővebben [Az Újszövetség egyháza](#) című írásunkban olvashatsz
9. ...Ha azonban elválík, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével...
10. Olyan család, amely a hagyományos családtól eltérően nem egy szülőpárból és gyermekeiből, hanem az elvált szülők új párkapcsolata révén különböző családrészek összeolvadásából jön létre.

© 2021 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.